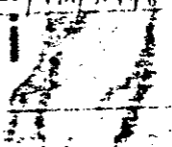

EL LLENGUATGE

20/VIII/1976

Cap a Alp i

Fins a All

Podriem fer extensiu el nostre comentari d'ahir —ús del conjunt com a, reduït indegudament a com davant els mots començats en a— a dues preposicions compostes, el segon element de les quals és també la preposició simple a: fins a i cap a. Es cert que n'hi ha que no s'estan de fer abstracció d'aquest segon element en tota ocasió, però generalment es respecta la integritat d'aquestes preposicions en oracions com ara Hem arribat fins a l'ermita i Aviat anirem cap a casa. Però si el mot següent comença en a, s'hi observa també una tendència inconscient a rebutjar l'escriptura de dues as consecutives. Així, en oracions com ara Volem arribar fins a All. En vam menjar fins a atipar-nos-en. Si aneu cap a Alp hi trobareu. Cap a apagar foc tothom! es comet sovint aquesta reducció que comentem. Que en la pronunciació les dues as es fonguin en una de sola, no és cap raó perquè s'elimini en l'escriptura la que constitueix el segon element de la preposició composta.

D'altra banda, cal tenir en compte alguns casos en què sí que és preceptiva aquesta reducció. Són aquells en què aquestes preposicions precedeixen designacions de lloc o de temps que habitualment ja aniria sense cap preposició, normalment representades per mots adverbials o grups nominals iniciats amb un demostratiu. Així, talment com diem Arribaran divendres o Han vingut aquí; cal dir No arribaran fins divendres i Han vingut cap aquí. Anàlogament: No ens veurem fins demà i Han baixat cap aquell torrent. Encara, cal recordar que davant la conjunció que, fins a es a reduïx també a fins: Li anirem al darrera fins que ens dirà alguna cosa.

ALBERT JANE